

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. IV. Omnes tres Personæ adorandæ Trinitatis recipiunt notabile incrementum gloriæ ex prædestinatione sanctissimæ Virginis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

est, quod agnoscere debes & confiteri, omnia te debere JESU Christo, qui arbor est vitæ, tibi tribuens esse supernaturale per gratias suas, te nutriendi propria substantiâ suâ, teque portans in brachiis suis: Sed nonne omnia quoque debes Sanctissimæ Virgini, quæ subministrat ipsi è proprio limbo suo, id omne, quod is tibi dat tantâ cum bonitate; ipsa exhaurit se propter ipsum, ut ipse exhauriat se propter te; Et si verum est, quod absque illo tu non esses id, quod es, verum quoque est, quod is absque illâ non esset, quod est.

Exhortatio ad devotionem erga Sanctissimam Virginem.

Ubi est ergo gratitudo tua, & debita obligationis tuæ erga ipsam agnitio? Nonne præstandum saltem sit tibi universali huic Salvatori tui, & salutis tuæ Matri, quod præstant, quod exhibent fructus teluri? Nonne figas quoque tuos in ipsam oculos, ut ipsam semper magnâ aspicias cum veneratione? Nonne in hoc complacere illi stu-

deas, ut quantum poteris, juxta ipsius te efformes exemplar? Nonne incessanter propendeas in ipsam, hæcque tui cordis inclinatio absque intermissione feratur ad honorandum ipsam, ad famulandum illi, ipsamque amandum devotione plenâ fervore, tenetudine & reverentiâ? Nonne amor tuus quotidie excrescat in illam, maximumque tuum sit desiderium, dilabendum tandem in manus ipsius, tuumque reddendi spiritum Deo velut fructum, qui pervenit ad perfectam maturitatem suam, mediante potentissimâ intercessione ipsius?

Relinquo meditationi tuæ prosecutionem harum comparationum, quibus convincas temetipsum efficaciter ad implendum obligationes tuas erga Sanctissimam Virginem, dum ego interim me accingo ad dicendum tibi aliquid majus de prædestinatione illius.

* * *

ARGUMENTUM.

Omnes tres personæ adorandæ Trinitatis recipiunt notabile incrementum gloriæ ex prædestinatione Virginis Sanctissimæ.

ARTICULUS IV.

Oprimè exploratum est nobis Deum sufficientissimum esse sibi ipsi, ipsumque nec

magnificari, nec locupletari, nec perfici posse ab infirmo omnium creaturarum suarum nihilo: Compertum

petum quoque nobis est, ipsum non minus esse Deum infinita ratione magnum, dum consideratur solus in seipso ante creationem mundi, quàm sit modò totus circumfusus omnibus potentia suæ effectibus, & glorificatus manuum suarum operibus. Nec latet nos, ipsum non condidisse creaturas propriæ gratiæ utilitatis, ut traheret ex illis laudum suarum, obsequiorumque suorum tributa, quibus non indiget pro se: sed creavit illas ex merâ bonitate ac liberalitate, ut ex sua communicaret illis abundantia: *Dixi Domino; Deus meus*

Psal. 115. v. es tu, quoniam bonorum meorum non eges.

Nihilominus invenimus quòd antiquissimus Patriarcha Jerosolymitanus S. Hesychius, Sanctissimæ Virginis evulgans Excellentias, ornaverit ipsam elogio, quòd innuere videretur, ipsam admodum necessariam fuisse Deo; siquidem appellat ipsam *Totius Trinitatis Complementum*, id est, ultimam completionem & perfectionem ejusdem. Si strictè accipiantur hæc verba, videntur injuriosa esse sanctissimæ Trinitati: Si enim ipsa perfici & compleri posset, deesset ipsi aliquid, ut esset perfecta & completa; Et si ita esset, ipsa non foret Deus: hoc credere de Deo, horrenda foret impietas; idque asserere blasphemia foret execranda. Sic manifestum est, nunquam fuisse intentionem Hesychij, ut verba sua in

S. Hesy-
chius.

Quo sensu
dixerit He-
sychius
Beatissi-

R. P. Isaac. Tom. III.

hoc acciperentur sensu; siquidem dixit illas in occasione quâdam, quâ loquens de Sanctissimâ Virgine, comparat ipsam arce Noë, & observans, quòd in arcâ hac fuerint tres mansiones, vel tres conignationes, aut tria habitacula, ad recipiendum in illis tria creaturarum genera; affirmat, quòd similiter Beatissima Virgo tantæ fuerit amplitudinis, tantæque capacitatis, ut fuerit habitaculum trium personarum Trinitatis; Patris, cujus imitabatur fecunditatem, producendo eundem cum ipso Filium, possidentem easdem in sinu Virgineo Matris Excellentias, quas possidet in sinu Patris sui; Et Filij cujus est Mater, qui non invenit hoc habitaculum nimis parvum, ut hospita- retur ibi personaliter novenorum spatium mensium; Et tandem Spiritus Sancti, qui replevit ipsam abundantia omnium gratiarum suarum.

Volens significare per hoc, non quod ipsa adjungeret aliquid Excellentij Sanctissimæ Trinitatis, vel quòd adderet novum quendam splendorem personis divinis; sed potius, quòd reciperet ipsa hunc ab illis, quòdque tota Sanctissima Trinitas se impenderet ad perficiendum illam, ut compleret perfectum ipsius honorem: Et in hoc sensu illam nominat Totius Trinitatis complementum, id est, opus perfectum totius Sanctissimæ Trinitatis.

ma Vir-
ginem esse
comple-
mentum
totius San-
ctissimæ
Trinitatis.

D

Verum-

Verumtamen post literalem explicationem hujus effati, quàm veram esse credo, & maximè Catholicam, concessum utique mihi fuerit hic loquenti de excellentijs Sanctissimæ Virginis, rimati & perscrutari illas juxta hunc tam inusitatum loquendi modum, vobisque desuper specialem quandam proponere considerationem; ex quâ

perspicietis, ratione quâdam verum esse, quòd ipsa prædestinata sit à Deo, ut tribuat omnibus tribus Personis adorandæ Trinitatis certum quoddam complementum, & incrementum perfectionis, quòd nunquam habuissent absque illâ, quodque saltem cedit ad gloriam externam Dei.

§. I.

Quòd Sanctissima Virgo tribuat incrementum gloriae personæ Patris aeterni.

Incipiamus à Patre. Dubitari non potest, quin possideat ipse omnem infinitam perfectionem divinx paternitatis, communicando totum suum esse Filio suo Unigenito. Hinc non nisi unicâ tantum vice producere illum potest, eo quòd exhaustiat omnem suam virtutem in Generatione hâc verbi sui, quàm nunquam inceptit, quàm interrumperet nunquam potest, quamquæ finiret & absolveret nunquam. Sic Sanctus Iob sapientissimus hic Theologus sublimi quadam ratione affirmat: *Semel loquitur Deus, & secundo id ipsum non reperit.* Quid igitur deesse illi potest pro ultimo Complemento perfectionis Patris? Nihil planè.

Iob. 33. v.
14.

Nihilominus juxta nostrum concipiendi & intelligendi modum, divinus hic Pater producit Unigenitum suum ex totâ plenitudine di-

vinæ essentix suæ, ut plerùmque dicunt Theologi, vel ut loquar cum Sancto Hieronymo, *ex medullis divinitatis*, non producit ipsum è sinu suo, nisi per viam intellectus sui: siquidem voluntas ipsius non influit in magnum hoc opus, id est, ipsa non impendit hic virtutem suam, eò quòd voluntati non congruat cognoscere, sed amare: nec libertas ipsius hic aliquam partem habet, eo quòd non producat ipsam per liberam determinationem voluntatis suæ, sed per fecunditatem suæ essentix, quæ necessaria est. Nonnè tibi videtur, id fore complementum quoddam ipsius gloriæ si produceret ipsum etiam per voluntatem suam, & per suæ decretum voluntatis?

Ulterius Pater producit Deum sibi æqualem & perfectam sui imaginem, habet quidem Filium ad se spectan-

Quid sit
Christiana
Virgo ad
jungat
rix Dei
tris aeterni

spectantem; verum hic est Filius, qui nihil ipsi debet, qui exhibere ipsi non potest nec obedientiam, nec reverentiam, nec aliquod servitium, eo quod non sit ipsius subditus, nec ipso inferior, sed ipsi in omnibus æqualis. Nonne tibi videtur juxta debile nostrum concipiendi modum, quod foret notabile complementum honoris & gloriæ Patri, si idem hic Filius manens semper in possessione infinitæ Majestatis suæ, ipsi esset subiectus, ipsi obediret, ipsique præstaret homagia obsequiosissima? quàm majorem gloriam recipere posset, quàm si videret à Deo æquè magno se adorari?

Jam hoc est admirabile complementum, quod recipit à Sanctissimâ Virgine. tunc cum ipsa prædestinata est ad complendum Mysterium ineffabile Incarnationis Verbi: siquidem Pater, qui non po-

ruit producere illum in se ipso, nisi per intellectum suum, & per necessitatem quamdam naturalem, reprodicit ipsum denuò in illâ per voluntatem suam, & per Decretum libertatis suæ. Pater, qui videt ipsum nasci in sinu suo sibi æqualem, ita, ut nullam recipere posset ab ipso submissionem, videt ipsum nasci è sinu Sanctissimæ Virginis se inferiorem, sibi que subiectum, adeoque dispositum ad præstandum sibi tam perfectam obedientiam, tam eximia servitia, tam profunda homagia, ut daturus sit propriam vitam suam in cruce, ad exhibendum sibi per sacrificium honorem infinitum sibi debitum. Quis diffitebitur, sanctissimam igitur Virginem benè considerari posse respectu Patris, velut complementum perfectum Trinitatis? *Totius Trinitatis Complementum.*

§. II.

Sanctissima Virgo tribuit incrementum perfectionis Personæ Filij Dei.

ET respectu Personæ Filij idem dicendum est. Dubitari non potest, quin nascatur ipse in æternitate è sinu Patris dives omni infinitudine perfectionum infinitarum Dei, eo quod sit Deus natus de Deo, lumen de lumine, DEUS verus de Deo vero, uti loquitur nostrum fidei symbolum: Ipse est Verbum æternum, quod solùm &

unicum magnum format discursum, absque syllabis, absque voce sensibili, absque successione, quod perfecte explicat in instanti æterno omnes cognitiones infinitas principij sui. Cùm igitur verum sit, quod ipse sit proprius Filius Dei æqualis Patri suo, quid desiderari posset pro majori complemento divinitatis hujus personæ? Nihil profectò.

D 2

Nihil.

Quale incrementum gloria receperit personam Filii à Sanctissima Virgine.

Nihilominus S. Athanasius excitat nos ad formandum hunc conceptum, quòd sicut Verbum nostrum capax est duarum Nativitatum, interioris & exterioris. Interior est, quando concipimus in mente aliquam cogitationem, quam custodimus in nobismet ipsis quamque appellat *Verbum mentis*, Verbum internum; Et alia nostris affixa exterior est labiis, quando producimus extra per verbum quoddam sensibile id, quòd cogitamus; Et hoc Verbum exterius, quòd est velut secunda quædam Nativitas interioris, ipsi tribuit totum complementum, quòd haberi potest: ita Verbum æternum conceptum & productum in sinu Patris, quòd autem permanebat totum internum & absconditum in seipso, ante cuncta sæcula, capax etiam fuerit secundæ cujusdam Nativitatis, vi cujus manifestatum & ostensum fuerit exterius, ac sensibile redditum, ut cognoscere possemus omne arcanum cordis Dei,

quòdque magna hæc cogitatio in intellectu ipsius, quam concepit ab æterno, quamque servavit in semetipso, tandem exposita fuerit oculis nostris. Quis non fatebitur, quòd juxta nostrum concipiendi modum, hæc secunda Nativitas Verbi Patris æterni, tribuerit ipsi totum, quòd habere potest, complementum?

Cùm igitur Beatissima Virgo prædestinata sit, ut sit velut os exterius Patris, quòd exterius producat nobis divinum ipsius Verbum; ipsa enim est, quæ contulit ipsi corpus, idque visibile reddidit atque sensibile; cùmque nasci illud fecerit secundâ vice, ut daret illi totum complementum, quòd habere potest Verbum quòd est, proferri exterius, postquam conceptum fuerat interius: Quis non videt, quòd nuncupari possit ipsa non minus respectu secundæ Personæ, quam respectu primæ, complementum Sanctissimæ Trinitatis? *Totius Trinitatis Complementum?*

§. III.

Sanctissima Virgo tribuit incrementum fecunditatis Personæ Spiritus Sancti.

Sed res magis adhuc manifesta est respectu tertiæ Personæ, quæ est Spiritus Sanctus. Ipse infinitâ ratione perfectus est, quia adoramus ipsum velut eundem Deum cùm Patre & Filio: hæc duæ Personæ non sunt nisi unicum solum

principium Spiritus Sancti, eo quòd producant ipsum per divinam voluntatem, quæ est eadem in amobus. Dubitari non potest, quia ipse infinitâ ratione sit perfectus, eo quòd habeat eandem essentiam divinam, & omnes easdem perfectiones

ationes infinitas, quæ sunt in alijs personis divinis; omnem igitur bonitatem habet, omnemque fecunditatem, quæ est in Patre & in Filio, cum non sit ipsis inferior, sed ipsis æqualis in omnibus.

Quale
Comple-
mentum
Sanctissi-
ma Virgo
tribuat per-
sonæ Spiritus
Sancti.

Et nihilominus non videmus hanc fecunditatem in illo; ipse non manifestabat se, antequam Sanctissimâ Virgo ei ad hoc præbuerit occasionem. Illa Patris nobis apparuit in generatione æternâ Filij sui Unigeniti: Pater & Filius manifestârunt suam in productione Spiritus Sancti. Sed tertia hæc Persona æquè dives in bonitate & fecunditate ac duæ aliæ, videbatur sterilis, cum ipsi impossibile esset producere quartam personam in Trinitate. Mira profectò res est, quòd plerùmque attribuatur potentia Patri, sapientia Filio, & bonitas Spiritui Sancto. Jam, qui dicit bonitatem, dicit fecunditatem, eo quòd proprium sit bonitati dare & communicare se; & nihilominus hæc bonitas, quàm concipimus in Spiritu Sancto, velut in suo throno, & in totâ excellentiâ suâ permanebat sterilis intus in Deo.

Cur Spiritus
Sanctus,
cui attri-
buitur bo-
nitas per
excellen-
tiam, sit
sterilis in-
tus in Deo?

Nonnè judicaremus, juxta exiguum cognitionis nostræ lumen, quòd foret incrementum gloriæ, & perfectum complementum infinitæ huic bonitati Spiritus Sancti, si esset etiam principium alicujus personæ divinæ; sed hoc est impossibile intra septum & comple-

xum Sanctissimæ Trinitatis. Quare hoc asserimus! Fides nos sic docet, & hoc sufficit, ut firmiter ita credamus. Verùm postquam ita captivavimus intellectum nostrum in credendo, si permissum esset nobis attollere oculos tenuis ac debilis nostræ rationis humanæ ad aspiciendum illam, videremus, quòd bonitas hæc infinitâ ratione fecunda, quæ se terminat ad Spiritum Sanctum, tota sit exhausta à Patre & à Filio in producendo ipsum, cum minus non possent, quàm impendere illam totam integram ad producendum terminum tam nobilem. Verum est, quòd habeat ipse eandem hanc bonitatem fecundam, quæ est in Patre & Filio, sed habet ipsam totam exhaustam, cum ipsemet torus, si ita loqui licet, ipse sit exhaustio.

Nihilominus conqueri videtur apud Prophetam Isaiam: *Nun-^{Isa. 66. v. 9.} quid ego, qui alios parere facio, ipse non pariam?* Responderi posset ipsi, quòd Rachel marito suo; *Ingrede ad ancillam, ut pariat,^{Gen. 16. v. 2.}* Ita Bonitas infinita Spiritus Sancti cris fecunda, & nasci videbis personam quandam divinam, si non ex propriâ tuâ substantiâ, saltem ex virtute tuâ infinitâ: Verùm hoc erit per ancillam, Virginem hanc Matrem, quæ Angelo apportanti sibi è cælo magnificum hoc nuntium, quòd conceptura erat ex operatione Spiritus Sancti, responsum dedit: *Ecce ancilla Domini.^{Luc. 1. v.}*

Matth. 1.
v. 20.

Cum igitur Beatissima Virgo prædestinata sit ad producendum personam quamdam divinam ex operatione Spiritus Sancti, sicut verbis luculentis nobis declarat Evangelium: *Quod enim in eâ natum est, de Spiritu Sancto est*, ipsaque apparere faciat in illo gloriosam hanc fecunditatem per productionem personæ cujusdam divinæ, quam ipse non habet in Divinitate: nonne videtur, quod ipsa conferat illi in hoc admirabile quoddam complementum, ipsaque merito nuncupari possit respectu Spiritus Sancti, sicut respectu Patris & Filij, complementum universale Sanctissimæ Trinitatis, totius Trinitatis complementum.

Nihil amplius exoptandum mihi fuerat post hanc declarationem,

quæ mihi ostendebat, quantum gloriæ prædestinatio Sanctissimæ Virginis attulerit omnibus tribus Personis adoranda Trinitatis; totus igitur attonitus mansi æstimatione & admiratione incomparabilium ipsius Excellentiarum; Verum quasi Comes meus legisset in corde meo, ubi nonnisi magna & gloriosa volebam de Beatissimâ Virgine, etiam pro vitâ præsentis (siquidem imaginabar mihi, ipsam resplendere debuisse majori honore & felicitate, quam omnes Principes mundi) interrogavit me: An probè nôsti, quid erga tum felix tamque auspicata prædestinatio produxerit in illâ per totum decursum vitæ suæ mortalis? Dicam tibi, & forsân admitaberis.

ARGUMENTUM.

Quid prædestinatio Sanctissimæ Virginis produxerit in illâ, cum viveret adhuc in terris.

ARTICULUS V.

Quam malè infirma rationis nostræ humana lumina judicare faciunt de rebus Dei? Probè novimus, prædestinationem esse decretum liberum voluntatis divinæ, infinitum denotans amorem erga animas prædestinatas, eo quod per hoc deducantur ad possessionem boni infiniti; Sicut econtra reprobatio denotat infinitum odium erga alias, quas

ob sua crimina condemnat ad miseras æternas; Et ex hoc judicamus, nihil esse in totâ serie prædestinationis electorum, quod plenum & refertum non sit felicitate, eo quod sit effectus amoris infiniti, qui velle non potest nisi bonum objecto amato; Et hoc judicium videtur æquitati omninò consentaneum.

Nihil.